

Den Haag, 29 juni 2015

In uw brief vraagt u mij om een reactie op het schrijven van de heer M., wonende te A. De zoon van de heer M. verblijft in een instelling voor begeleid wonen. Hij betaalt een eigen bijdrage die van 2014 op 2015 met € 116 per maand is gestegen. De heer M. vraagt of deze stijging wel klopt en zo ja wat de achtergronden van deze stijging zijn.

In algemene zin is mijn reactie dat de stijging van de eigen bijdrage grotendeels is te verklaren door het toegenomen inkomen van de cliënt. De cliënt is recentelijk 23 jaar geworden. Het wettelijk minimumloon (Wml) en de daaraan gekoppelde uitkeringen zijn tot en met het 23^e levensjaar leeftijdsafhankelijk. Daardoor heeft de cliënt zijn inkomen de afgelopen periode jaarlijks zien toenemen. Omdat de eigen bijdrage sterk inkomensafhankelijk is, leidt de jaarlijkse inkomensstijging tot een substantiële stijging van de eigen bijdrage. Ik kan me voorstellen dat de heer M. en zijn zoon pijnlijk zijn verrast door de doorwerking van het hogere inkomen in de vorm van een hogere eigen bijdrage. Dit is echter inherent aan de systematiek en op zich ook goed verdedigbaar.

Daarnaast is de berekeningswijze van de eigen bijdrage weliswaar consistent maar ook complex. Dit laatste komt ondermeer doordat wijzigingen in de fiscaliteit en aanpassingen van de zorgtoeslag doorwerken in de berekening en hoogte van de eigen bijdrage. Bij het vaststellen van de eigen bijdrage wordt gebruik gemaakt van gegevens van twee jaar eerder (t-2). Bij de meeste cliënten fluctueren inkomens slechts bescheiden. Het gebruik van de gegevens van t-2 geeft dan geen complicaties. Bij de leeftijdsgroep tot en met 24 jaar is er echter iets bijzonder aan de hand. Hier is het inkomen op t-2 een onderschatting van het actuele inkomen. Daardoor betaalt de cliënt een eigen bijdrage die gegeven de financiële draagkracht feitelijk te laag is. Ook in 2016 en 2017 zal de eigen bijdrage van de cliënt – gebaseerd op de inkomens van 2014 en 2015 – nog stijgen. Dit geldt echter *niet* voor zijn actuele inkomen. Het wettelijk minimumloon en de daaraan gekoppelde uitkeringen zijn voor een 23-, 24- en 25-jarige immers gelijk. De cliënt ervaart een hogere eigen bijdrage bij een gelijkblijvend inkomen als onrechtvaardig. Feitelijk is het echter het wegvallen van een onbedoeld – maar bekend – voordeel dat de cliënt een aantal jaren heeft gehad.

Ook treden er in 2013 twee veranderingen op die – gegeven de t-2 systematiek – invloed hebben cq. *lijken* te hebben op de hoogte van de eigen bijdrage van de cliënt in 2015:

- Extra verhoging zorgtoeslag als compensatie voor de stijging van het (maximale) eigen risico. De maximale zorgtoeslag stijgt van € 838 in 2012 naar € 1.060 in 2013.
- Invoering van de Wet Uniformering Loonbegrip (WUL) waardoor de inkomensafhankelijke bijdrage zorgverzekeringswet (IAB) een werkgeverspremie wordt. De IAB telt daardoor *niet* meer mee bij het verzamelinkomen en wordt dus ook *niet* meer meegenomen als aftrek bij de berekening van de eigen bijdrage. Per saldo heeft dit geen effect op de hoogte van de eigen bijdrage.

Ik begrijp heel goed dat de heer M. en zijn zoon niet blij zijn met de stijging van de eigen bijdrage. Gegeven de gestegen financiële draagkracht van de cliënt is deze echter te rechtvaardigen.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
M.J. van Rijn